

По той бік світла

Автор:

Юлія Шеко

По той бік світла

Юлія Шеко

Катя до нестями любить світ та усіх, хто його населяє. Вона має усе, що могло б забезпечити їй тихе, невагоме, але таке бажане для кожного щастя – тільки доля нахабно втручається у її плани. За місяць до весілля, Катя помирає від раптового серцевого нападу. Воно одразу ж потрапляє до місця, в якому вирішується майбутнє душі і дуже швидко розуміє, що не отримає доступ до раю, допоки не виконає найголовнішу свою місію – не знайде власного вбивцю... Маневруючи між незнайомцями та близькими людьми, Катя вперше усвідомлює, що була занадто сліпа до оточуючих і дізнається неймовірні речі про власне життя, яке стало лише початком її довгого шляху до вічності.

Юлія Шеко

По той бік світла

Цей день назавжди залишиться у моїй пам'яті. Для пересічного громадянина він був цілком звичайним, по-літньому теплим осіннім днем – жодних кривавих протестів, повалення з п'єдесталів відголосків комуністичної влади, надзвичайних подій, які так тривожили наше населення ще зовсім нещодавно. У небі не літали загрозливі хмари, не падав неочікуваний град, не мело заметіллю; навпаки, погода засліплювала стомлених перехожих своєю жагою та вірою у краще, вселяючи схожі думки у всіх довкола. Завдяки цьому на раніше засмучених обличчях запалювалися посмішки та здригалося серце від раптового, не пояснюваного словами щастя.

Мені було 20. Вік ідеальний для кожного – коли вже немає дитячих страхів, але у душі й досі сидить зародок чогось неймовірного. Почуття окриленості, що захоплює та огортає тебе зусібіч, даруючи передчуття неймовірного майбутнього.

На відміну від багатьох своїх ровесників, я ніколи не впадала у депресію чи відчай. Мене не турбувало як я виглядаю в очах інших, я не переймалася тим, що замість новенького I-phone маю банальну Nokia, яка давно вийшла з моди. Мені було плювати на те, що про мене думають, хоч я й завжди намагалася подобатися людям. Це були не награні, фальшиві емоції, котрі закрадаються у сучасні душі – я й справді була відкрита світові та випромінювала йому назустріч своє світло, натомість навіть не чекаючи від нього зворотного. Я знала, що світ і так достатньо любить мене.

Можливо, іскри ейфорії розпалювалися ще й фактом мого весілля, котре мало відбутися найближчим часом, а точніше – 27 вересня, яке, здавалося, вже чекає мене за рогом. Я марила сімейним життям, була готова розцілувати кожного, хто траплявся на моєму шляху, адже в їхніх обличчях я бачила тільки його – свого обранця. Свого милого, доброго, лагідного коханого, який так грайливо лоскотав мені шию, що від цього усім тілом розносилися невидимі метелики.

Так, я знала це відчуття.

Але...

Цей день міг би бути нічим не примітним. Банальний осінній день, розпал бабиного літа, яке зовсім скоро обіцяло змінитися морозною, сухою зимою.

Але я добре запам'ятала цей день. Адже він став датою моєї смерті...

Я – світло, а ви не бачите Мене

Я – шлях, а ви не йдете за Мною

Я – істина, а ви не вірите Мені

Я – життя, а ви не шукаєте Мене

Я – учитель, а ви не слухаєте Мене

Я – Господь, а ви не коритесь Мені

Я – ваш Бог, а ви не молитесь Мені

Я – ваш найкращий друг, а ви не любите Мене

Якщо ви нещасні, то не звинувачуйте Мене у цьому...

Цей довгий коридор, здається, тягнеться у безкінечність. З двох боків розташувалися десятки непримітних дверей, зовсім не схожих на звичні – високі, вузькі та без натяків на присутність дверних ручок. Я збентежено стою перед ними, допоки не відчуваю чийсь доволі сильний поштовх у спину; обертаюся, аби побачити хто це зробив, але поруч ні душі. Навколо немає нікого, хто міг би допомогти мені з вибором, тому я набираюся сміливості та підходжу до найближчих дверей. Вони самі прочиняються переді мною, коли я впритул наближаюсь до них.

– Зайнято! – кричить хтось по той бік, але я не в змозі розгледіти хоча б щось – яскраве світло б'є мені в очі і позбавляє будь-якої можливості зорієнтуватися у приміщенні.

Я повертаюся назад до коридору і бачу як двері самостійно зачиняються за мною.

Ступаю ще кілька кроків. Стою перед наступними дверима кілька хвилин, потім несміливо стукаю до них, намагаюся розгойдати, але згодом розумію, що це марно – адже я тільки-но бачила, що вони й самі відчиняються.

Тому продовжую свої пошуки і просуюся ще трішки вперед.

Цього разу невидима сила одразу ж впускає мене всередину. Ця кімнатка схожа на звичайний офіс у такій самій звичайній багатоповерхівці – чотири столи та стільці з високими спинками туляться попід стінами, посередині порожнеча; вільне місце, аби людям було зручно маневрувати у кімнатці.

За одним зі столів сидить жінка. На вигляд їй років тридцять, біляве волосся затягнуте у хвіст, а на носі симпатичні, акуратні окуляри. Вона підіймає на мене погляд і стримано говорить:

– Проходьте.

Я інстинктивно підкоряюся її наказу і сідаю прямо навпроти неї – на жорстку, низеньку табуретку.

– Ну що, Катерино Георгіївно, вітаю вас, – промовляє жінка офіційним тоном і замовкає.

– Що це за місце? – цікавлюсь я у своєї співрозмовниці.

– Це шар розподілу, – пояснює вона, але мені це все одно нічого не дає.

Вона бачить, що я розгублено кліпаю очима, насправді не второплюючи куди потрапила.

– Загалом, це не так і важливо, – каже жінка знову за хвилину. – Головне, що ви потрапили до мене не просто так.

Я зачаровано слухаю її і запалююсь зацікавленим поглядом.

– Розумієте, у нас чіткі шаблі ієрархії, кожен відповідає за власний відділ, – починає вона доводити мені поки що незрозумілі речі. – Десятки осіб розкидані по чисельним кабінетам, які невпинно виконують свою роботу і приймають певні категорії людей. Ми усі працюємо заради однієї мети, але тільки я несу найважливішу місію...

Вона знову мовчить, а я не наважуюсь поворухнути рукою, яка розривається від раптового нападу сверблячки; і продовжую вслухатися у її слова, нагостривши вуха.

– Ви взагалі щось пам'ятаєте? – питає нарешті жінка.

Я перериваю свої спогади у спробі знайти щось корисне та важливе, але у голові зіяє цілковита порожнеча.

Тому я тільки хитаю головою і знизую втомленими плечима.

– Це буде важко... – простягає вона після моєї невимовленої відповіді. – Як ви почуваетесь?

«Ніби на прийомі у психотерапевта», – хочу сказати я, але натомість вимовляю:

– Досить добре.

У принципі, я не звикла жалітися людям на щось із того, що непокоїть мене та й сама ніколи не зосереджувала на цьому уваги. Все, що є колись минеться – не зважаючи на те, гарне воно чи погане.

– Прислухайтесь до себе, – більш м'яко говорить незнайомка. – Вас точно нічого не турбує?

Я заплющую очі та промацує невидимим поглядом кожну ділянку свого тіла і розумію, що зовсім нічого не відчуваю. Хіба що легкий відголосок тягучої болі у легенях, мовби після недавно перенесеної пневмонії.

– Ви точно не пригадуєте мить вашої смерті?

Її ненав'язливий голос розноситься у моїх думках неспинним вихором та занадто галасливим ехом.

Померла? Вона, певно, жартує ...

– Я зрозуміла, – говорить жінка, ніби прочитала усе за моїм виразом обличчя. – Так, ви померли від серцевого нападу... Вас знайшли в одному із провулків, але було вже запізно. Утім, вас усе одно б не врятували.

Фатум? Отже, така й була моя доля – померти молодою, навіть не спробувавши на смак принади сімейного життя?

А як же Вадим? Як же мама із братом? Що вони робитимуть без мене? Адже зовсім нещодавно загинув і батько, також, як за іронією, від інфаркту...

Нарешті співрозмовниця знімає свої окуляри та торкається моєї руки, наче хоче заспокоїти. Але навіщо? Вибору в мене все одно більше немає... Не можу

зрозуміти тільки одного – де усе ж таки я знаходжуся та чому й досі не потрапила до очікуваного небесного раю? У голові закрадається зловісна думка, що для мене закриті ворота Божого царства і тепер я буду змушена вічно маятися у муках пекельного вогню.

Чи, може, мені потрібно пройти чистилище, перш ніж потрапити до рук Господа?

Те ж саме питання я ставлю і незнайомці навпроти.

– Цікаво, хто поширює ці безглузді розповіді про чистилище? – дивується вона.

– Ви хочете сказати, що його не існує? – питаю у відповідь. – А як же місце, де на вагах вимірюють усі чесноти та недоліки людини? Місце, яке стає відправною точкою до вічного життя та вирішує куди саме ти маеш втрапити?

На її вустах легка усмішка і я розумію, що вже не перша, хто ставить їй таке питання.

Чесно кажучи, важко повірити, що переді мною на незручному стільці сиділи сотні, а то й тисячі, наляканих людей, котрі, як і я, гадки не мали що роблять у цьому тихому кабінеті.

– Душі потрапляють на Землю саме задля того, аби виправити свої минулі помилки і зробити з них вірні висновки – саме вона і є своєрідним чистилищем. Ви ніколи не цікавилися філософією перевтілення? Вона має дуже багато послідовників і я можу вам сказати, що не даремно. Саме це вчення було подароване людям і мало б відкрити їм очі на те, як варто жити, аби віднайти одвічний спокій. На жаль, не всі до нього дослухаються... А у нас тут тільки два варіанти.

Жінка дивиться на мене непроникним поглядом, мовби намагається зрозуміти чи уловила я сенс її слів.

– Що буде зі мною? – стурбовано питаю я.

Усвідомлюю, що ніколи достатньо не розмірковувала над тим, що буде після моєї смерті. Так, я багато про неї читала, до дріз затерла стару, мамину Біблію та

завжди намагалася жити по честі.

Та чи думала я, що покину цей світ так скоро?

– Розумієте, у вас лишився певний борг у цьому житті і вам варто його відпрацювати, – таємничим голосом говорить незнайомка, хоч і намагається виглядати байдужою.

Я притихаю, зливаючись у єдиному подусі із стиснутим повітрям, що оточує нас.

– Вам варто знайти свого вбивцю, – виносить вердикт співрозмовниця, мов суддя, що зачитує свій вирок.

– Але ж ви самі сказали, що у мене трапився серцевий напад. – розгублено простягаю я.

– Так, але не з природних причин, – пояснює жінка. – Ви б могли прожити довге життя, якби... А утім, ви маєте самі все зрозуміти. Я не можу більше вам нічого сказати.

Вона кладе доглянуті руки на стіл і чекає, допоки я знову віднайду дар мови.

– І що ж я маю знайти? – питаю я. – Чи кого? У моєму оточенні були тільки люблячі люди – кому б знадобилося мене вбивати?...

Ці питання так і залишаються у підвішеному стані, допоки я не підхоплюю їх та не повертаю назад до комірчини думок – адже тепер знаю, що сама маю їх відгадати.

– Ходімо, я проведу вас, – каже білявка і встає з-за столу.

Вона пересувається доволі швидко, тому я ледь поспіваю за нею.

– Хто ви? – звертаюсь я до неї, коли ми підходимо до глухої стіни.

– Працівник, що сумлінно виконує свою роботу, – говорить вона і бере мене за руку.

За якусь мить ми опиняємось у звичайній квартирі – невеличкій, але доволі затишній студію з начиненою кухнею та просторим коридором.

– Тут ви мешкатимете, допоки буде потрібно, – каже вона і вже, здається, збирається зникнути.

Я стрімко ловлю її за лікоть.

– Чекайте, а що ж робити мені?

– Ви маєте самі все зрозуміти, – повторюється вона і справді розчиняється у повітрі, наче досвідчений фокусник-іллюзіоніст.

Я лишаюся сама, а надворі лиш тихо гудять поодинокі автівки та зринають далекі голоси перехожих.

Де я, що маю робити, куди далі йти?

Перше, чого я бажаю – це бігти до Вадима, аби запевнити його, що зі мною все добре. А потім навідати матір з Богданом, аби також сповістити гарну новину.

Цікаво, як вони відреагують, коли побачать мене? Адже, певно, вже вважають мене мертвою...

Я застигаю перед високим дзеркалом у вбиральні. У ньому відбивається крупна та висока жіночка років сорока п'яти, з прогалинами сивого волосся на круглій голові із міцною шиєю.

Усвідомлюю, що у такому вигляді вони навряд чи впізнають мене...

Я зустрічаю Вадима біля під'їзду. Він сидить на лавці та гортає вранішню газету – його улюблене заняття і найважливіший пункт у проведенні вільного часу. Він кидає на мене стрімкий, байдужий погляд та знову поринає у читання, в той час як у мене вибухають всередині блискавки.

Ось він, поруч. Я можу торкнутися його руки чи щоки, але не здатна це зробити. Можу тільки уявляти як він відреагує, коли сорокарічна незнайомка неосяжних розмірів кинеться на нього з раптовими обіймами.

– Вадим? Я можу з вами поговорити?

Мій голос скреготить від натуги та надмірного паління, до якого я сама ніколи не відчувала тяги. Цікаво, чия зовнішність дісталася мені? Чи не зустріню я випадково когось з «її» знайомих?

– Ви хто? – грубо питає він.

У його очах відбивається обережність та засторога, яка перемішується густими краплинами далекого смутку.

– Мене звати... Азалія, – вигадую на місці.

– Дуже приємно, але зараз не найкращий час для знайомств, – говорить він і знову засовує ніс у щоденне видання.

– Розумію, – кажу я, адже й справді знаю як йому важко зараз доводиться.

Він виглядає пригніченим та розгубленим, мовби кошеня, якого щойно відлучили від материних грудей. Що робити? І що буде далі?...

– Я хотіла поговорити з вами з приводу Каті.

Вадим виструнчується одразу ж як чує мое ім'я.

– Про що саме? – здивовано питає він.

– Справа у тому, що я шукаю її вбивцю... – простягаю я і бачу як звужується його обличчя.

Він, ніби, не вірить мені.

– Вона померла від серцевого нападу, – тихо каже він. – Яке ще вбивство?

– У нас є підозри, що ваша наречена померла завдяки чийсь допомозі.

– У кого це – «у нас»? – ставить Вадим цілком резонне питання.

Він завжди відрізнявся надмірною обережністю, особливо в контактах із незнайомцями.

– У караючих органів, – ляпаю я і розумію як безглуздо звучить моя відповідь.

Але, Вадим, здається, пропускає її повз вуха.

– Ви з карного розшуку?

Я киваю головою, бо не наважуюся збрехати йому в очі – нехай він сам довігадує собі те, що вважатиме за потрібне.

– І що? Ви вважаєте мене її вбивцею?

У його сірих очах з'являються промені зухвалості та виклику, а вуста міцно стискаються у тонку лінію.

– Під підозрою знаходиться кожен, хто тісно спілкувався із Катею, але зараз я лише бажаю поспілкуватися із усіма її близькими людьми.

Я бачу, що його напруга поступово зникає, звільняючи місце для інших емоцій. Страх, гнів, відчай? Я до кінця не можу зрозуміти що саме він зараз відчуває.

– Добре, питайте, – здається він і зазирає мені в очі.

Він вдивляється у них настільки пильно, що, здається, впізнає у цьому чужому, затурканому погляді щось рідне. Але як би я не хотіла, щоб це було правдою, усвідомлюю, що це все тільки мариться мені.

– Коли ви востаннє бачилися із Катею?

Це перше, що спадає мені на думку. Та й узагалі – як я, молода, недосвідчена дівчина, яка не знає в області криміналу нічого більшого за коротенькі розповіді Агати Крісті, може проводити допит?

– В день її смерті, – щиро каже Вадим. – Вона збиралася пройтися весільними салонами, аби підібрати собі сукню, а я збирався на роботу...

Я намагаюся освіжити у пам'яті його слова та пригадати хоча б щось – але у голові все ще сая дірка невідомого.

Я не можу сказати, що повністю втратила пам'ять. Я добре пригадую своїх близьких людей, своє дитинство, юнацтво, зустріч із Вадимом... Я навіть пам'ятаю про день нашого першого поцілунку та точний час, коли він зробив мені пропозицію.

Тільки останній день, котрий став для мене вирішальним я згадати не в силах.

– Вона йшла туди сама? – питаю я, силоміць вивільняючи себе зі спогадів.

– Скоріше за все, ні, – промовляє Вадим. – У неї було кілька близьких подруг, можливо, вона брала із собою одну з них. Хоча, не виключаю, що Катя могла вирішити провести свій вояж у самотності.

– Але ж обирати весільну сукню цікавіше у компанії товаришок? – питаю я, не чекаючи на відповідь. – Наскільки я знаю, вона була досить відкритою та комунікабельною дівчиною...

– Так, ви праві, – погоджується Вадим. – Але інколи вона любила гуляти на самоті. Казала, що тільки так може відпочивати та відновлювати свою енергетику.

Звісно ж, він правий. Вадим як ніхто інший знав, що я жити не можу без вільного простору і маю знаходити хоча б пів години, аби проводити їх наодинці із власним «Я».

Але такий радісний момент, як обрання весільної сукні здається мені не найкращим часом для усамітнення.

– Ви сварилися останнім часом? – питаю я про всяк випадок.

У моїх думках лишився тільки один позитив та радість від спілкування з цим чоловіком. Та що, як я просто забула про негарзди?

– Ні, – швидко відповідає він, але його голос звучить непереконаливо. – А утім... Їй вже не буде від цього гірше. Так, ми посварилися в той день і, певно, саме тому я не можу собі це пробачити. Здається, ніби через це вона не відпускає мене...

Вадим на мить заплющує очі, а я ледь тримаю себе в руках, аби не вчепитися у його шию та переконати, що я не тримаю на нього зла.

Щоб не трапилося, я готова усе тобі пробачити.

– З якої причини була ваша сварка? – питаю я, воліючи насправді не чути відповіді.

Але я маю знати все, щоб докопатися до суті – інакше, навіщо мене знову прислали сюди?

– Просто я такий дурень... – простягає він.

Я бачу, що йому важко пояснювати свої особисті переживання жінці, якої він ніколи раніше не бачив до цього моменту.

Він розгублений. Чи зрозуміє вона його?

Але я бачу, що він не може приховувати від правоохоронниці (як він сам вважає) такі речі.

– Я натякнув їй, що ми маємо відкласти весілля, – нарешті говорить він, намагаючись при цьому зробити голос упевненим. – Мені запропонували переїхати на певний час до Стокгольму, але з єдиною умовою – я мав бути вільним від сімейних обов'язків. Звісно, їй це зіпсувало настрій. Вона не сварилася зі мною у загальноприйнятому розумінні, хоч я й бачив наскільки боляче їй усе це чути. Каті узагалі не любила з'ясування стосунків – їй було

легше прийняти чужу точку зору, ніж попри все відстоювати власну. Вона вважала, що життя надто коротке, аби витратити його на сварки.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/ru/sheko_yul-ya/po-toy-b-k-sv-tla

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)